

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **S. R.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2015 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Kierownika Sekcji II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKo 91/15,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, sygn. IV K 3198/06, zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 18 czerwca 2012 r., sygn. VI Ka 331/12,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

S.R. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi-Południe w Warszawie z dnia 20 września 2011 r., sygn. IV K 3198/06. Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i oskarżycielki posiłkowej Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 18 czerwca 2012 r., sygn. VI Ka 331/15, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W dniu 9 czerwca 2015 r. skazany złożył własnoręcznie sporządzony wniosek o wznowienie postępowania w tej sprawie. Wniósł również o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie. W dniu 30 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie wydał postanowienie, którym

wniosku skazanego nie uwzględnił, wzywając jednocześnie skazanego do uzupełnienia braku formalnego jego wniosku przez sporządzenie go i wniesienie przez adwokata. W dniu 5 sierpnia 2015 r. wydano zaskarżone zarządzenie.

W zażaleniu na to zarządzenie S.R. podniósł, że za oburzającą uważa interpretację, że skazany może tylko raz skorzystać z pomocy adwokata z urzędu. Ponadto skazany podkreślił, że sporządzony przez niego projekt wniosku zawiera wystarczające podstawy do wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Zauważyć trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo jako równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie. Wyznaczony dla S.R. obrońca z urzędu w dniu 2 września 2013 r. skierował do sądu pismo, w którym przedstawił argumenty, które jego zdaniem nie uzasadniają złożenia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. Analiza stanowiska obrońcy prowadzi do wniosku, że należycie wywiązał się z nałożonego nań obowiązku. Wyznaczenie obrońcy z urzędu spełniło wymóg rzetelnego procesu. W ramach standardów tego procesu nie można gwarantować dokonywania przez obrońców tylko takich czynności, które są zgodne z poglądami wnioskodawców. Sąd nie może przy tym wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu, stąd jego kolejny wniosek nie został uwzględniony (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSN KW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSN KW z 2008 r., poz. 1872).

Skazany mógł zatem jedynie po otrzymaniu wezwania do usunięcia braku sam ustanowić adwokata w celu sporządzenia i podpisania takiego wniosku. Fakt, że nie uczynił tego, nie uzupełniając braku powoduje, że zaskarżone zarządzenie jest zasadne i jako takie utrzymane zostało w mocy.

Na marginesie tylko można dodać, że także obecnie skazany może ustanowić obrońcę z wyboru w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

I.n